

dum est extensa, id quod probatur primò ab eorum sensu qui axioma illud invenerunt & usurpârunt, deinde à ratione, qua veritas ejus demonstrari potest.

3. Qui hoc axioma primi introduxerunt sæpiusque pronunciârunt sunt *vulgus* hominum, qui nihil solent nisi corporeum cogitare deque eo solo sermones miscere, ut alibi est probatum. Dices, etiam de Deo sæpe loquuntur, qui tamen corporis expers est. Resp. Et hunc non alio modo, quàm res corporeas solent, animo concipiunt, ita solem & lunam & similia corpora cunctæ gentes habuerunt pro Diis.

4. E *Philosophis* nunc unum producam Platonem, qui in Parmenide quidem generalius loqui videtur inquiens: *quod nusquam est nihil penitus est, item, quicquid est semper alicubi esse oportet* (ubi tamen sermo est de *toto*, quod principium, medium & finem habet, quod ego intelligo corporeum) At in Timæo, ubi plenius & magis ex instituto hac de re differit, axioma illud manifestè ad res corporeas refert his verbis: *locus interit quidem nunquam,*
sed